Хмуро дивилася школа,
В бовдурі глухо гуло,
Вітер вривався зокола,
Сумно в хатині було.

Мертва трудівниця-пані
Біла, як віск, на столі
Там почивала, заранні
Збувшися скорбів землі.

Рук і на час не складала,
Щиро кохала діток,
Листу якогось-то ждала,-
Тільки і знав наш куток.

За день одсунула книжку,
За день не стала робить,
Як опинилась на ліжку, —
Нічим було пособить.

В непогідь, стужу злиденну
(Певно, сама сирота!)
Зайде в хатину нужденну,
Словом усіх повіта.

Дасть, коли треба, поради,
Викладе все до пуття...
Боже! З якої б то ради
Їй відбирати життя?

Журно посходились дітки
Обік німої труни:
Втратили неньку сирітки,
Втратили промінь вони.

Вдарив і дзвін похоронний...
Нічого, мабути, ждать:
Треба людині сторонній
Шану останню віддать.

Дим закурився з кадила,
Серце зворушував спів...
Що дітвора голосила, —
Просто не чути попів!

А як на цвинтарі стали,
Кинули грудку землі, —
Гірко батьки заридали,
Аж надривались малі.

Мовчки вернули на помин,
Що громадяни знесли.
Якось не складувавсь гомін,
Навіть дяки не пили.

Та й розійшлися по хатах, —
Школа осталась пуста...
Хуга свистить по загатах,
Жалібно труп заміта.